

Beverandeplan
för Natura 2000-området
Kråkeryd SE0230147

Bevarandeplan Natura 2000

(enligt 17 § förordningen om Områdesskydd; 1998:1252)

Ödeshögs kommun, Östergötlands län

Natura 2000-område	Kråkeryd
Natura 2000-kod	SE230147
Totalareal	31,9 ha

Fastställd av Länsstyrelsen 2015-12-17

Områdestyp; status

SAC-område enligt Art- och habitatdirektivet; Regeringsgodkänt

Ägandeförhållanden Statligt ägd och privatägd

Ingående naturtyper enligt art- och habitatdirektivet

*) = Prioriterad art eller naturtyp i EU:s Natura 2000-bevarandearbete

		<i>Areal</i>
6210	Kalkgräsmarker	4,8 ha
8220	Silikatbranter	2,7 ha
9010	*Taiga	11,6 ha
9020	*Nordlig ädellövskog	1,0 ha
9070	Trädklädd betesmark	0,4 ha
9180	*Ädellövskog i branter	0,8 ha

Bevarandeplanen

Regeringen har utpekad Kråkeryd som Natura 2000-område. Till varje Natura 2000-område ska det finnas en bevarandeplan. Innehållet i denna bevarandeplan anger syftet med skyddet av Natura 2000-området, beskriver de naturvärden som skyddas, anger hotbild mot och bevarandetillstånd för de naturvärden som skyddas, tydliggör bevarandemål för området och redovisar de bevarandeåtgärder som bedöms nödvändiga för att långsiktigt bevara de värden som skyddas. Bevarandeplanen ger viktig information till bl.a. markägare, myndigheter, exploatörer och naturvårdsförvaltare.

Tillstånd och samråd

Enligt 7 kap. 28 a § miljöbalken krävs tillstånd för verksamheter och åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka naturmiljön i Natura 2000-området. Detta gäller både om verksamheten/åtgärden sker innanför Natura 2000-avgränsningen eller utanför denna. Det är påverkan på de naturmiljöer och/eller arter som

skyddas i området som är grunden för prövningen oavsett var källan till störningen ligger geografiskt. Tillståndskravet aktualiseras när en verksamhet eller åtgärd *kan* påverka *miljön* i ett Natura 2000-område på ett *betydande sätt*, d.v.s. när det finns risk för skada. Då det kan vara svårt att avgöra vilka åtgärder som kan påverka naturvärdena i ett område bör man samråda med Länsstyrelsen innan påbörjad åtgärd.

För verksamheter och åtgärder som direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötsel och förvaltning av ett Natura 2000-område, i syfte att långsiktigt bevara de naturtyper och/eller arter som skyddas, krävs inte tillstånd.

Bevarandesyfte

Det överordnade bevarandesyftet för Natura 2000-nätverket är att bidra till bevarandet av biologisk mångfald genom att bibehålla eller återskapa gynnsam bevarandestatus för de naturtyper och arter som omfattas av EU:s fågeldirektiv eller Art- och habitatdirektiv. För det enskilda Natura 2000-området är det överordnade syftet att bevara eller återställa ett gynnsamt tillstånd för de naturtyper eller arter som utgjort grund för utpekandet av området.

Syftet med Kråkeryds Natura 2000-område är att bevara och vidareutveckla naturvärden knutna till naturskogsartad äldre barrskog (naturtyp 9010), kalkgräsmarker (6210), nordlig ädellövskog (9020), ädellövskog i branter (9180), trädklädd betesmark (9070) och silikatbranter (8220). Särskild prioritet i bevarandearbetet har taiga (9010), kalkgräsmarkerna samt ädellövskogarna, både nordlig ädellövskog (9020) och ädellövskog i branter (9180). Den naturskogsartade skogen i branterna ner mot Vättern ska så långt möjligt bevara värden och strukturer som präglas av orördhet. I högre belägna delar av området finns en prägel av äldre odlingslandskap med öppna kalkgräsmarker och trädklädd betesmark som ska bibehållas och utvecklas genom hävd. Naturvärdena i Kråkeryds Natura 2000-område bidrar till att området ingår som en del i Vätterbranten vilket är utpekad som riksintresse för naturvård. Ett syfte med Natura 2000-området är också att de ovanliga arter, signalarter och rödlistade arter som förekommer i området ska kunna leva kvar i området, samt att livsmiljöerna förbättras även för arter som inte förekommer här idag. Syftet nås genom fortsatt skydd som naturreservat, och de prioriterade bevarandeåtgärderna i fortsatt naturvårdsarbete är att hävda gräsmarkerna och att låta skogsområdena utvecklas fritt genom intern dynamik.

Utöver vad som ovan sagts gäller att för detta Natura 2000-område är det överordnade syftet att bevara eller återställa ett gynnsamt tillstånd för de naturtyper eller arter som utgjort grund för utpekandet av området. Det överordnade bevarandesyftet för Natura 2000-nätverket är att bidra till bevarandet av biologisk mångfald genom att bibehålla eller återskapa gynnsam bevarandestatus för de naturtyper och arter omfattas av EU:s fågeldirektiv eller Art- och habitatdirektiv.

Bevarandemål för livsmiljöer (naturtyper)

*Taiga, 9010:

Målsättningen med området är att arealen, 11,6 ha, naturskogsartad äldre barrskog ska bibehållas på lång sikt. Mängden gamla träd och död ved ska i framtiden ligga på naturligt förekommande nivåer. Typiska arter för naturtypen som förekommer i området ska leva kvar.

Kalkgräsmarker, 6210:

Målsättningen med området är att arealen kalkgräsmarker, 4,8 ha, ska bibehållas eller öka. Gräsmarkerna ska vara i stort sett öppna och välhävda med litet inslag av träd och buskar. Karakteristiska arter för naturtypen som förekommer i området ska leva kvar.

Silikatbranter, 8220:

Målsättningen med området är att arealen silikatbranter, 2,7 ha, ska bibehållas på lång sikt. Vegetationen varierar i olika delar med en kärlväxtflora i sprickor i berggrunden medan hållarna präglas av relativt artrika

lavsamhällen. Naturtypen ska fortsättningsvis vara en livsmiljö för drakblomma *Dracocephalum ruyschiana*. Buskar förekommer här och var men branterna är i övrigt helt öppna.

Nordlig ädellövskog, 9020:

Målsättningen med området är att arealen nordlig ädellövskog, 1 ha, ska bibehållas. Trädskiktet ska i stort sett vara helt slutet med en variation av trädslag där ädellövträd dominerar. Det ska finnas gamla träd och död ved. Skogens hydrologi ska vara ostörd. Typiska arter som förekommer i naturtypen ska leva kvar.

***Ädellövskog i branter, 9180:**

Målsättningen med området är att arealen ädellövskog i branter, 0,8 ha, ska bibehållas. Trädskiktet ska i stort sett vara helt slutet med en variation av trädslag där ädellövträd dominerar. Det ska finnas gamla träd och död ved i området. Skogens hydrologi ska vara ostörd. Typiska arter som förekommer i naturtypen ska leva kvar.

Trädklädd betesmark, 9070:

Målsättningen med området är att arealen trädklädd betesmark, 0,4 ha, ska bibehållas eller öka. Betesmarken ska vara relativt öppen med spridda gamla hagmarksträd, företrädesvis ekar och tydligt hävdpräglad. Det finns ej habitatklassade områden som idag är träd- och buskbeväxta i norra och i mellersta delen av området som på längre sikt bör övergå till trädklädd betesmark. Området ska hysa en från naturvårdssynpunkt värdefull artstock knuten till betespåverkan i fåltskiktet och/eller till solbelysta hagmarksträd. Värden knutna till beteshävd finns kvar. Typiska arter som förekommer i naturtypen ska leva kvar.

Områden med icke utpekade naturtyper:

Det nordostligaste området i Kråkeryds Natura 2000-område utgörs av skogsmark som inte är klassad som naturtyp idag. Området ska i framtiden utvecklas mot en målnaturtyp lämplig för hasselrik lövskog. De trädslag som i övrigt förekommer inom området är ek, björk, asp och ask med mera. Det är i nuläget inte lämpligt att exakt bestämma målnaturtypen mer detaljerat än att det ska vara ett lövskogsnaturtyp. Tidigare har den nordligaste delen av området bestått av ängsgranskog. Granarna i området avverkades dock år 1990. I övrigt utgörs de icke naturtypsklassade områdena till stor del av åkermark som brukas som åker.

Beskrivning

Kråkeryd ligger längs den stora sjön Vättern i den västra delen av Östergötland. Kråkeryd innehåller förkastningar där berggrunden stupar brant ner till Vättern. Den stora gravsänkan där Vättern ligger bildades mellan 200-600 miljoner år sedan när rörelser i jordskorpan inträffade. Berggrunden på platsen består av granit. Ovanför de branta sluttningarna finns betesmarker, hållmarker och öppen åkermark. Jordlagret är tunt och består av morän. Marken innehåller kalk som påverkar florans i området. Det lokala klimatet i det område där Kråkeryds naturreservat ligger är gynnsamt för många arter. Floran och faunan i området är artrika och i vissa delar unika med exempelvis *Scabiosa columbaria* och *Dracocephalum ruyschiana*. Taiga-skogen i de branta sluttningarna och längs sjön är gamla och opåverkade av skogsbruk. Naturreservatet är väl känt för sin flora, det mest anmärkningsvärda och sällsynta växten är drakblomman (*Dracocephalum ruyschiana*) som växer på otillgängliga platser i branterna. Huvudutbredningen för denna blomma är de sibiriska stäpperna.

Drakblomman etablerades förmodligen i Sverige för cirka 10 000 år sedan när isen smälte och lämnade efter sig ett öppet tundralikt landskap. Trots tusentals år av stora klimat- och vegetationsförändringar har drakblomman överlevt i dessa branter längs Vättern. Den sällsynta hasselsnoken (*Coronella austriaca*) lever inom området. Arten är värmekrävande art och förekommer i flera typer av miljöer, men ofta i miljöer med tät markvegetation på blockrik eller sandig mark i exponerade lägen, exempelvis lövskogsbryn, hagmarker och klippbranter.

Området är med sitt läge och vida utsikt från de övre delarna ett välbesökt utflyktsmål för människor både i bygden och mer långväga ifrån.

Beskrivning av livsmiljöer (naturtyper)

*Taiga, 9010:

Denna naturtyp förekommer i hela boreala delen av Sverige och består av äldre naturskogsartade barrskogar samt naturliga successioner efter större störningar. Det kanske viktigaste elementet för naturtypen är den döda veden som hyser en lång rad vedlevande svampar och insekter, och ger födosöks- och boplatser för många fåglar. I många områden är även lövinslaget av avgörande betydelse för många arter. En del arter är även helt beroende av brandfält för sin överlevnad. I Kråkeryd har skogarna av naturtypen Taiga inte påverkats av skogsbruk och har en naturlig karaktär med värdefulla strukturer som död ved och gamla träd.

Kalkgräsmarker, 6210:

Naturtypen är knuten till de områden i Sverige som har kalkrika jordar. Kalkgräsmarkerna är torra-friska och hävdpräglade marker som återfinns nedanför trädgränsen, ofta med ett rikligt inslag av örter. Naturtypen har utvecklats genom lång hävdkontinuitet. Den kan vara stadd i igenväxning, men har då ett dåligt bevarandetilstånd och har behov av röjning. Krontäckning av träd och buskar, som inte är av igenväxningskaraktär, är 0-30 %. Hävdgynnade arter ska finnas. Kalkgräsmarkerna är ofta mycket örtrika och kan ibland hysa ovanliga växter. Örtrikedomen gör dem viktiga för många insekter, inte minst fjärilar och bin. Naturtypen kan uppträda i olika skepnader beroende på bland annat fuktighet och klimat. I Kråkeryd är kalkgräsmarkerna öppna med spridda buskar och träd. En artrik hävdberoende flora och en rik fjärilsfauna finns i markerna.

Silikatbranter, 8220:

Naturtypen är spridd i Sverige och omfattar alla sluttningar eller lutande (minst 30°) klippor med silikatrika bergarter, förutom klippor som påverkas av havet. Naturtypen utgörs av silikatrika klippor, med vegetation på stenhällar och i sprickor. Berggrunden utgörs av svårvittrade och näringsfattiga graniter, gnejser och mesotrofa bergarter som t.ex. kalkfattiga skiffrar. I representativa fall är branten högre än 5 m, och består huvudsakligen av fast berggrund till skillnad från rasmarker.

Vegetationen utgörs av kärlväxter i sprickor samt av lavar och mossor på de branta klippväggarna och under överhäng. Naturtypen är i regel tämligen artfattig när det gäller kärlväxter. På klippställarna förekommer däremot rikligt med lavar framför allt av släktena *Parmelia*, *Umbilicaria*, *Rhizocarpon*, *Lecanora* och *Lecidea*, och i sprickorna växer sparsamt med ormbunkar, enstaka gräs och mossor. I naturtypen ingår också mindre klippphyllor med vegetation jämte de arter som växer i klippsprickor och under överhäng. Träd förekommer normalt inte, och även i mindre branter ska krontäckningen alltid vara <30 %. Växtsamhällena varierar starkt med expositionsgrad och fuktighetsförhållanden. Förekomsten av sprickbildningar, översilade ytor och klippphyllor med tunt jordtäckte är viktiga faktorer för vegetationen. Branterna är ofta boplatser för rovfåglar.

I Kråkeryd är de mäktiga branterna i stort sett öppna med enstaka buskar och träd på klippphyllor i branterna. Vegetationen domineras av lavar men här finns också på otillgängliga platser sällsynta arter som till exempel drakblomma *Dracocephalum ruyschiana*.

Nordlig ädellövskog, 9020:

Naturtypen är en övergångsform från boreala till nemorala skogstyper och förekommer på mark som är torr-fuktig och relativt näringsrik. Trädskiktets krontäckningsgrad är normalt 50-100%, och ädellövträd utgör normalt minst 50% av grundytan, men lövdominerad naturskog med ned till 30% ädellöv kan också klassas som nordlig ädellövskog. Viktiga komponenter i trädskiktet är ek, alm, ask, lind och lönn. Inget av trädslagen ek, bergesk, avenbok, (var för sig eller tillsammans) eller bok utgör mer än 50% av grundytan.

Skogen ska vara, eller i en relativt nära framtid kunna bli naturskog eller likna naturskog m.a.p. egenskaper

och strukturer. Den kan ha påverkats av t.ex. plockhuggning, bete eller naturlig störning. Skogen ska vara i ett sent eller i ett relativt sent successionsstadium. Det ska finnas gamla träd, död ved och en kontinuitet för de aktuella trädslagen. Om naturliga störningsprocesser eller skötselåtgärder i syfte att imitera sådana har påverkat området kan även områden i yngre successionsstadier ingå. Egenskaper och strukturer som är typiska för naturskog finns normalt även i yngre successionsstadier. Naturtypen har en lång kontinuitet som lövträdbärande mark. Betes- eller slätterbruk har vanligtvis förekommit men områdena är nu igenvuxna. Delar av naturtypen kan pga. av terrängförhållanden, endast ha varit marginellt påverkade av bete under lång tid. Skogens hydrologi får inte vara under stark generell påverkan från markavvattning.

Naturtypen är mycket artrik och rödlistade arter av epifytiska kryptogamer, vedlevande insekter, samt marklevande flora och fauna förekommer. Artsammansättningen varierar med skogens slutenhet.

I Kråkeryd ligger ädellövskogen i en bred sänka som bryter av mot de branta förkastningarna och tränger ned mot Vättern. I skogen påträffas ett antal trädslag såsom ask, lönn, ek, asp, hassel och fågelbär. Busk- och fåltskikt är också välutvecklade med karakteristiska arter som trolldruva, blåsippa, ormbär och vätteros.

Ädellövskog i branter, 9180:

Naturtypen omfattar blandskog med lind, ask, alm och lönn på sluttande marker, exempelvis skredmarker, eller i raviner. Skogstypen förekommer på kalkrika, men ibland även silikatrika jordar. Den omfattar både kalla och fuktiga miljöer med skuggtoleranta arter och torra, varma miljöer som domineras av lind. I denna naturtyp finner man ofta en stor variation vad gäller trädslag, artstock och struktur, främst beroende på skiftande naturgivna förutsättningar såsom hydrologi och terrängformer. I sitt mest utvecklade stadium kännetecknas naturtypen av en stor åldersfördelning och trädslagsblandning med inslag av gamla träd. Som ett resultat av tidigare markanvändning, naturliga störningar eller andra åtgärder kan skogen befinna sig i ett yngre successionsstadium med stort inslag av yngre träd.

I gynnsamma fall kännetecknas artstocken av en stort inslag av epifyter hemmahörande i sena successionsstadier. Buskskiktet kan vara väl utvecklat och fåltskiktet är ofta av örttyp. I normalfallet utgör de ingående ädellövträden minst 50 % även om det förekommer exempel på naturtypen med en något lägre ädellövförekomst. I vissa bestånd kan det finnas ett stort inslag av invasiva eller främmande arter såsom gran eller tysklönn, men naturtypen identifieras ändå med hjälp av det tydliga inslaget av inhemska ädellövträd. Inslaget av trivallövträd kan vara stort till följd av någon form av störning eller tidigare upphörd hävd. I sena successionsstadier är dessa skogar ofta slutna och täta men kan också vara betydligt glesare till följd av störningar.

I Kråkeryd förekommer ädellövskog i branter inom två långsträckta bergiga partier, det ena i anslutning till områden med nordlig ädellövskog och det andra i anslutning till taiga-skog.

Trädklädd betesmark, 9070:

Naturtypen förekommer på fastmark och är variationsrik avseende fuktighetsförhållanden. Träd- och buskskiktets täckningsgrad varierar och utgörs av inhemska trädslag. Naturtypen inkluderar betade trädklädda hagmarker och betad skog. Naturtypen har en lång hävd- och trädkontinuitet och inslag av gamla träd. Bete förekommer normalt i naturtypen. En ur naturvårdssynpunkt värdefull artstock finns knuten till betespåverkan i fåltskiktet och/eller till solbelysta hagmarksträd.

I hagmarkerna dominerar lövträd, ofta ek och björk men även lind, ask och i vissa fall tall förekommer. I den betade skogen dominerar oftast barrträd och björk, i södra Sverige även ek/bok. Trädklädda betesmarker med grova solbelysta lövträd är särskilt värdefulla eftersom träden i regel är artrika för fler organismgrupper. I de fall betad skog finns på kalkmark har den ofta en rik marksvampflora som är hävdgynnad. Antalet rödlistade arter som är knutna till naturtypen är högt. Finns det gott om död ved kan även ett stort antal

rödlistade arter knutna till sådana substrat finns i naturtypen. Områden med något lägre krontäckningsgrad än 30% och med mycket höga naturvärden knutna till naturtypen och dess grova lövträd kan klassas som trädklädd betesmark.

I Kråkeryd finns ett mindre område med trädklädd betesmark där ek dominerar i trädskiktet men här växer också oxel, ask, vildapel, asp, hassel och fågelbär. Buskar av en, nypon och slån finns i betesmarken. I fältskiktet finns en hävdpräglad flora.

Bevarandestatus och bevarandetillstånd idag

Bevarandestatus beskriver läget för naturtyperna i landet som helhet, medan *bevarandetillståndet* beskriver aktuellt läge inom Natura-området.

***Taiga, 9010:**

De största arealerna av denna heterogena naturtyp finns i Norrlandslänen och där finns även mycket av de största naturvärdena, även om områden med höga naturvärden finns i hela landet. Historiskt sett är förlusten av Taiga mycket stor och endast några få procent återstår (ca 3 % av 21 milj. ha) i boreal region.

I Kråkeryd är skogen inom naturtypen Taiga skyddad och bevarandetillståndet bedöms vara gynnsamt.

Kalkgräsmarker, 6210:

Naturtypen är knuten till de områden i Sverige som har kalkrika jordar och förekommer främst i Skåne, Västergötland, Östergötland, Bohuslän (på skalgrus vid kusten), Uppland, Jämtland och på Öland och Gotland. Den största arealen av naturtypen förekommer inom boreal zon. Naturtypen bedöms ha dålig bevarandestatus som dessutom förutses försämrats. Skäl till att naturtypen inte bedöms ha gynnsam bevarandestatus är upphörd eller bristande hävd, igenväxning, gödsling, kvävenedfall, för små och fragmenterade arealer, bristande landskapsmosaik orsakat av rationellt jord- och skogsbruk och en negativ utveckling för många arter som är knutna till naturtypen. Naturtypen har dessutom minskat kraftigt och fragmenterats under 1900-talet. Nämnade problem och nedläggningar av jordbruk förväntas bestå framöver. I Kråkeryd ingår kalkgräsmarkerna i Kråkeryds naturreservat där gräsmarkerna hävdas genom betesdrift. Bevarandetillståndet för naturtypen inom Kråkeryds naturreservat bedöms vara gynnsamt.

Silikatbranter, 8220:

Naturtypen finns spridd i hela Sverige och bevarandestatusen bedöms vara gynnsam med stabila förekomster. I Kråkeryd ligger naturtypen inom naturreservat och marken är således skyddad mot bl a ingrepp som skulle kunna påverka negativt. Bevarandetillståndet för silikatbranter bedöms vara gynnsamt inom Natura 2000-området.

Nordlig ädellövskog, 9020:

Nordlig ädellövskog förekommer i södra Sverige upp till i höjd med Vänern och norra Upplandskusten. Aktuell bevarandestatus för nordlig ädellövskog i landet bedöms vara dålig. I Kråkeryd är ädellövskogen skyddad inom Kråkeryds naturreservat. Skogen har en orörd och naturlig prägel och naturtypen bedöms ha ett gynnsamt bevarandetillstånd inom området.

Ädellövskog i branter, 9180:

Ädellövskogen i branter förekommer i huvudsak i södra Sverige upp till i höjd med Vänern och Upplandskusten. Aktuell bevarandestatus för ädellövskog i branter i landet bedöms vara dålig. I Kråkeryd är ädellövskogen i branterna skyddad inom Kråkeryds naturreservat. Skogen har en orörd och naturlig prägel och naturtypen bedöms ha ett gynnsamt bevarandetillstånd inom området.

Trädklädd betesmark, 9070:

Trädklädd betesmark finns representerad i stora delar av Sverige men framför allt i de södra och mellersta delarna av landet. Tyngdpunkten i utbredningen finns idag i sydöstra delen av landet. Naturtypen har minskat i utbredning och bevarandestatusen bedöms inte vara gynnsam. Orsaken är bristande hävd och igenväxning, för små och fragmenterade arealer, kvävenedfall, gödsling (ofta gamla synder), bristande trädförnyring, för få gamla träd, för lite död ved, bristande landskapsmosaik orsakat av rationellt jord- och skogsbruk och en negativ utveckling för många av arterna som är knutna till naturtypen. Dessutom finns utbredningsluckor i boreal region, vilket till stora delar handlar om minskat skogsbete. I många marker finns en brist på gamla träd eller generationsluckor vilket riskerar att slå hårt mot arter som är beroende av en kontinuitet av gamla träd och död ved. Problematiken förväntas bestå framöver.

I Kråkeryds Natura 2000-område är den trädklädda betesmarken skyddad inom naturreservatet. Betesmarken hävdas genom betesdrift och vid behov genomförs röjningar. Naturtypen bedöms ha ett gynnsamt bevarandetilstånd.

Hotbild - vad kan påverka Natura 2000-området negativt?

Gemensamt för naturtyperna i Kråkeryd är att olika former av markavvattning, såväl dikningar som dränerande körskador, kan skada naturtyperna kraftigt. Dränering/påverkan på markvattenförhållanden kan också uppstå indirekt genom t.ex. vägdragningar, uppgrusning av leder eller bebyggelseexploatering.

***Taiga, 9010:**

Naturtypen påverkas negativt av skogsbruksåtgärder, vägdragningar, dikningar och exploateringar i de flesta former. Fragmentering i den mindre skalan kan genom t ex skogsbilvägar kan leda till fragmentering av vissa organismers populationer, medan andra organismer påverkas negativt när skogsbestånden blir alltför isolerade i landskapet. Fragmentering på landskapsnivå är ett betydande hot genom att partier med äldre skog förekommer allt mer isolerat, och genom att sammanhängande områden med kontinuitetsskogar splittras upp genom avverkningar.

Kalkgräsmarker, 6210:

Utebliven röjning av igenväxningsvegetation och minskat eller upphört bete leder på sikt till igenväxning av buskar och träd och utarmning av den hävdgynnade floran och faunan. Samtidigt kan alltför kraftig röjning av buskar och träd leda till att organismer som är beroende av dessa strukturer missgynnas. Överbete - alltför intensivt betetryck påverkar naturtypen negativt.

Skötsel som avlägsnar småbiotoper, kantzoner och mosaikmiljöer och skapar skarpa gränser mellan olika markslag. Spridning av gödsel påverkar floran negativt. Tillskottsutfodring av betesdjuren ger indirekt näringstillförsel till marken och missgynnar den konkurrenssvaga floran. Användning av avmaskningsmedel som innehåller avermectin är negativt för dynglevande insektsfauna.

Markexploatering och annan markanvändningsförändring i området eller i angränsande områden. Gödslings- och försurningseffekter från nedfall av luftburna föroreningar påverkar floran negativt.

Silikatbranter, 8220:

Ändrad markanvändning i form av t ex bergtäkt utgör hot mot naturtypen.

Alltför intensivt friluftsliv med slitage och störning som följd kan ha negativa påverkan på naturtypen.

Klimatförändringar som leder till förändrad konkurrenssituation där vissa arter gynnas på bekostnad av andra, bl a genom igenväxning.

Nordlig ädellövskog, 9020 och Ädellövskog i branter, 9180:

Avverkning, röjning, gallring och städning utgör hot genom att viktiga strukturer förstörs eller tas bort. Även åtgärder i intilliggande områden kan vara skadliga genom att de påverkar lokalklimatet i beståndet av intresse. Produktionshöjande åtgärder i skogsbruket, exempelvis gödsling, markberedning, plantering och användande av främmande träslag. Inväxande gran kan vara ett hot mot naturvärden.

Brist på dynamik. Arterna förekommer ofta bara i några få stadier i skogens utveckling. Om de dynamiska krafterna inte får verka kan det i landskapet uppstå brist på något av dessa stadier, med följd att de ingående arternas livsmiljöer försvinner.

Fragmentering. I den mindre skalan kan exempelvis skogsbilvägar leda till fragmentering av vissa organismers populationer, medan andra organismer påverkas negativt när skogsbestånden blir alltför isolerade i landskapet. På landskapsnivå utgör fragmentering ett betydande hot genom att partier med äldre skog förekommer allt mer isolerat, och genom att sammanhängande områden med kontinuitetsskogar splittras upp genom avverkningar.

Olika typer av exploatering.

Nedfall av kemiska ämnen. Vissa kemiska ämnen har förmågan att direkt skada organismer, men kan också påverka hela naturmiljön.

Trädklädd betesmark, 9070:

Utebliven eller olämplig skötsel på grund av ändrad markanvändning, nedläggning av jordbruk m.m. Utebliven röjning av igenväxningsvegetation och minskat eller upphört bete leder på sikt till igenväxning av buskar och träd och utarmning av den hävdgynnade och ljuskrävande floran och faunan. Även alltför kraftig röjning av buskar och träd kan vara ett hot, och leda till att organismer som är beroende av dessa strukturer missgynnas. Överbete - alltför intensivt betestryck påverkar naturtypen negativt.

Skötsel som avlägsnar småbiotoper, kantzoner och mosaikmiljöer och skapar skarpa gränser mellan olika markslag påverkar naturtypen negativt. Spridning av gödsel i naturtypen påverkar floran negativt. Tillskottsutfodring av betesdjuren ger indirekt näringstillförsel till marken och missgynnar den konkurrenssvaga floran. Bristande träd- och buskförnyring hotar på sikt kontinuiteten av dessa strukturer i naturtypen.

Markexploatering och annan markanvändningsförändring i angränsande områden, byggnationer och tåktverksamhet. Avverkningar annat än i naturvårdssyfte. Virkestransporter eller körning med andra tyngre fordon kan skada för naturtypen viktiga markförhållanden, samt leda till förändrad hydrologi.

Bevarandeåtgärder - med tidplan

Reglering av skydd och skötselåtgärder

Naturmiljöerna i Kråkeryds Natura 2000-område sköts inom ramen för Länsstyrelsens förvaltning av Kråkeryds naturreservat. Ingen ytterligare reglering av skötsel bedöms nödvändig för att uppnå bevarandemålen. Skötselplanen för reservatet (daterad 1993-08-27) anger generellt åtgärder som stämmer överens med bevarandemålen. Eftersom skötselplanen är mer än 20 år gammal bör man vid en översyn noggrant se över formuleringar och vid behov förtydliga texterna. En översyn av skötselplanen bör ske senast 2020.

Förutsättningar för förvaltningsåtgärder

Som framgår under rubrik ovan ”Om verksamheter och åtgärder som kan påverka Natura 2000-området” så

behövs inget tillstånd för åtgärder som direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötsel och förvaltning av Natura 2000-området.

Bevarandeåtgärder

Nedan följer en kortfattad lista på bevarandeåtgärder som bör göras för att bevarandemålen ska uppnås. Utförandet av åtgärderna sker genom förvaltningen av Kråkeryds naturreservat.

Bevarandeåtgärd	När	Var
Hävd av naturbetesmarkerna. Vid behov även röjning.	Årligen	Utanför naturtypsklassade områden, inom betesfällor med hagmarksmiljöer (kalkgräsmarker och trädklädd betesmark) samt områden i deras närhet i sydvästra delen av Natura 2000-området
Röjning av yngre gran i nordöstra delen av Natura 2000-området för att gynna lövskogen.	Med ca 20 års intervall (prio 1) eller engångsåtgärd (prio 2)	I nordöstra delen av området inom ej naturtypsklassat område.

Uppföljning av bevarandemålen

Uppföljning av naturtyperna Kråkeryds Natura 2000-område sker inom ramen för nationell och regional uppföljning i Natura 2000-områden.

I Kråkeryd bör dessutom följas upp om delar inom icke naturtypsklassade delområden uppnått kvalitetskrav för en Natura 2000 typ av lövskog ungefär år 2030.

Kartor

Kartor som visar områdets läge samt naturtypernas utbredning i terrängen finns sist i planen.

Referenser

Länsstyrelsen Östergötlands webb (<http://www.lansstyrelsen.se/ostergotland>)

Kartverktyget Skyddad natur <http://skyddadnatur.naturvardsverket.se/>

Naturvårdsverkets webb <http://www.naturvardsverket.se/>

Naturvårdsverkets vägledningsdokument för naturtyper

Skötselplan för Kråkeryds naturreservat, Länsstyrelsen, 1993.

Översiktskarta

Natura 2000-områdets avgränsning och N2000-naturtypernas utbredning

0 100 200 400 600 800 Meters

© Bakgrundskartor Lantmäteriet, dnr 106-2004/188

- Natura 2000-områdets avgränsning
- 6210 Kalkgräsmarker
- 8220 Silikatbranter
- 9010 Taiga
- 9020 Nordlig ädellövskog
- 9070 Trädklädd betesmark
- 9180 Ädellövskog i branter
- Ej naturtypsklassad areal